

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Uglens Hjerte

Citation: Winther, Christian: "Uglens Hjerte", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 256. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr02val-shoot-workid88958/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Og der var Søvn og Stilhed
Alt over Skov og Dal,
I Bondens lave Hytte
I Drottens høie Sal.

UGLENS HJERTE.

Den morgenglade Lærke
Høit under Himlen sang,
Paa Blomster og paa Blade
Dugdiamanter hang.
En sagte Luftning seiled
Hen over Skovens Ryg,
Paa Engen stod end Dampen
Af Mosekonens Bryg.

Men i den Lindegyde,
Som fra Kongeborgen gaaer,
Hvor hist og her i Skyggen
Hofsinders Huse staaer,
Foran den sidste Bolig
Som var saa siirligt bygt,
Halvt dulgt bag Rosenhækker
Og med Billeder smykt;

Der stod nu Hr. Strange
Og den gamle Riddersmand;
Nysgjerrig Morgenstjernen
Keeg over Skovens Rand,
Og Folmer kom og viiste
En Boddik, som han bar;

Til Løndommens Dør
Det den sære Nøgle var.

Hr. Stranges Øine brændte,
Hans Kind var som en Væg,
Paa Fingeren han prøved
Sin Daggerts Odd og Ægg.
Han sagde: »Hvis hun vaagner
Og ei bekjender Alt,
Er hendes Lod afveiet
Og hendes Dage talt!«

»Kom, skaf os ind!« han hvisked
Og greb i Folmers Arm.
Da traadte liden Inger
Just under Dørens Karm.
Hun vinked og hun smiled,
Men bleg var hendes Kind;
De Ungersvende drog hun
I dunkle Forhal ind.

Her slynged Folmer Armen
Om hendes Midie blød
Og kyssed hendes Læbe
Og hvisked: »Du er sød!«
Men udenfor i Haugen
Under duftende Træ'r
Som Vagt den gamle Herre
Stod, støttet til sit Sværd.

Derinde løfted Inger
Et Teppe fra en Dør,
Mens ned om hendes Aasyn
Sank Undseelsens Slør.

Forelsket hun saae
Paa den letfærdige Svend
Og peged taus med Fingeren
Til Rhitras Leie hen.

Der laae hun dybt i Slummer
Paa bløde Hynder strakt,
Som i en Sky hensunket
I al sin Ungdoms Pragt:
Og under Silketeppe
Aftegnede man saae
De unge Lemmer, runde,
Som Havets Bølger gaae.

Den venstre Arm bag Nakken
Laae paa det hvide Vaar,
Den fine Haand begravet
I de slangesorte Haar;
Den Høire over Teppet
Langs den udsyete Søm;
De Fingre sagte krummed sig
Paa Silken, som i Drøm.

Et Been med spæden Ankel
Og svulmende Læg
Var listet ud fra Teppet
Mod den nødbrunne Væg.
For Vindvet hang og dirred
En Green saa lys og lind,
Med Blussel Rosen stirred
I Kammeret ind.

Mens Sangeren med dristig
Og med veløvet Haand

For Barmen løste Løkken
Paa det silkesnoete Baand,
Hr. Strange med faste
Men Iydlose Fjed
Barsk hen over Gulvet
Til Hovedgjerdet skred.

I Folmers Haand han aabned
Den Boddik og tog
Og lagde Uglens Hjerter,
Hvor Pigens Hjerter slog,
Tæt under det faste,
Kjækt kneisende Bryst;
Saa greb han hendes Høire
Og betragted hende tyst.

En Sittren gjennemgyste
Den skønne Qvindes Krop,
Der var en indre Kamp
Som for at vaagne op.
De hvalte Bryn sig hæved,
Bag Øielaagets Gjem
De sorte Stjerner tindred
Uhyggeligt frem.

Hun mægted ei at vaagne;
Underdanig hans Blik
Hun laac opløst og fængslet
Som af en Dvaledrik.
Han sagde: »Siig mig, Rhitra!
Hvor dølger sig Din Magt?
Og lever Frøken Ellen?
Og hvor er hun henbragt?«

Et Suk, et ubeskriveligt,
Steg op fra Hjertets Grund,
Med bittert Smil hun aabned
Sin rosenrøde Mund,
Mens atter en Gysen
Hendes Lemmer gennemfoer,
Med sælsomt dæmpet Stemme
Hun mæled disse Ord:

»O, Slange! gyldne Slange!
Min dyrebare Skat!
Dankongen fik Du lokket mig
Hver evige Nat;
Men ak! Du magted ikke
Hiin Ungersvend prud,
Thi han var reen som Sneen
Og trofast mod sin Brud.

Mit glødende Hjerte
Og mit Favntag han forskjød!
Saa gruelig en Smerte
Havde nær voldt min Død!
Her brast hun i Taarer;
Som klare Perler gled
De frem fra Øielaaget
Paa Kindens Roser ned.

Ung Folmer, — mens bevæget
Og rørt hans Hjerte slog, —
Af Rhitras Øre Ringen,
Den gyldne Slange tog,
Stærkt sittred hendes Læber
Og hvid blev hendes Kind —

Et andet Drømmebilled
Da stod for hendes Sind.

»Hvor kunde jeg vel leve,
Før han var kommet bort?
Og Hævn jeg maatte have!
Paa den kronede Hjort
Jeg lod ham baglænds binde, —
Ha, ved Nattens stærke Gud!
Det var en lystig Rytter, —
Hvor det saa deiligt ud!«

Hun loe — en rædsom Latter! —
Med vildtskingrende Røst,
Som kom den fra et pinet,
Et fortvivlende Bryst.
Hun loe, mens Taarer strømmed,
Afbrudd af dybe Suk.
»Med Alt det,« tænkte Folmer,
»Er hun, ved Gud! dog smuk!«

Men strengt gjentog da Strange,
Ubøielig, sit Ord:
»Säg, lever Frøken Ellen?
Nu svar mig, Rhitra! hvor?«
Da bævede hun atter
Som i Høstvind et Siv,
Det syntes, som hun kjæmped
For at komme til Liv.

Modstræbende hun mæled:
»Det er min bittre Sorg!
End lever hun, min Fjende,
Paa sin Faders øde Borg.

Indmuret der hun sidder;
Foruden mig, kun To
Her vidste det. De tie;
Jeg har bragt dem til Ro.

Kun Een bevogter hende.
I Kamret, hvor han boer,
Han tør kun ved at trække
Med Haanden i en Snoer,
Hvis Nogen vilde driste sig
At gjøre hende fri;
Da styrter hun i Dybet
Vel Favne fem Gang ti.

Saalænge i mit Øre
Den gyldne Snog jeg bær,
Skal Ingen Stedet finde,
Hvor Frøken Ellen er.
Og Dronning vil jeg være;
Ved Gift eller Staal
Jeg skal mig aabne Veien
Til mit sidste, store Maal!«

Forfærdet slap Hr. Strange
Den Sovendes Haand.
Strax løstes hendes Lemmer
Af Krampens spændte Baand.
Tilbage sank hun atter
I Søvnens rette Favn,
Og smilte som et Barn
Uden Sorg eller Savn.

Taus fjerned sig Hr. Strange
Og vinked Folmer: »Kom!«

Men langsomt fulgte Sangeren
Og saae sig ofte om.
Det var, som paa hans Fødder
Der laae en Lænke svær;
Først da han stod i Haven,
Han rigtig fik sit Veir.

Fra Kongeborgen iled
De trende Venner ned
Til Jægerens Bolig
Gjennem Skoven afsted.
De tause gik, som lytted de
Paa Lundens Klokkespil;
Hver havde sine Tanker
At holde sig til.

Men da de vare komne
Ved Jægerhuset nær,
Ung Folmer kasted Ringen
I dybe, klare Kjær.
Som levende det sprælled,
Det glimrende Kryb;
Det syded og saa svandt det
I bundløse Dyb.

Den samme Aften svang sig
Hr. Peder paa sin Hest;
Tilfods de unge Svende
Ham fulgte som bedst.
Den Sanger bar sin Strængeleg,
I Sorrig og i Fryd
Den fulgte ham trofast.
Nu slog han til Lyd:

»Høitidelig er Natten!
Paa Skovens bløde Sti,
Paa Veien efter Skatten
Heel travle stræbe vi.
Hvor vore Fjed vi træde,
Snart Fare boer, snart Fred,
Her vandre Sorg og Glæde
Som Reisefæller med.

Som med et Slør for Øie
Vi skue Intet grant.
Vor Fod sig vogter nøie,
Som om et Baand den bandt.
Viol og Bukkar sender
Med Duft en Hilsen froe,
Mens hisset Ravnene vender
Et Aadsel med sin Klo.

Her klaren Kilde risler,
Hist damper Mosen fuul;
Hugormen snedig hvisler
Bag Lyngens tætte Skjul.
Den vilde Rose daarer
Os med sit søde Smil,
Og gribe vi, den saarer
Tidt med en giftig Piil.

Hist Lygtemanden flammer
Og lokker ved sin Ild
Os ind blandt Skovens Stammer
Fra Veien, kaad og vild;
Mens trøsterig en Stjerne
Ned mellem Løvets Prag

Veileder fra det Fjerne
Og faaer os Varsel bragt.

Her snuble vi paa Roden,
Hist Stien er saa blød,
Og vevselviis faaer Foden
Snart Hvile og snart Stød;
Dog Hjertet skal ei gruel
I Øst vil klar opgaae
En nyfødt Morgenlue, ---
Da skal vi Skatten naae!

Saa lød hans Sang. Dens Toner
I de Andres Sind gjenklang;
Og selv Hr. Peders Skimmel
Fik Retmaal i sin Gang.
Saa drog de ud af Skoven,
Hen over Mark og Vang,
Mens foran dem med Bjeffen
Hr. Folmers Pudel sprang.

BEFRIELSEN.

Høit paa en nøgen Banke,
Hvor Marehalm og Græs
Af Sandet magert spirer,
Ei langt fra et Næs
Der laae den gamle Borg
Med Tinde og med Taarn,
Hvor Peder Jernskjæg fødtes,
Og han husede tilforn.